

Prav tedaj je napol na črno napol pa s tihim privoljenjem oblasti gradil na Kredarici kapelico, ki jo je po vojni porušila oblast.

»Ježešmarička, tole pa zna biti dobra reportaža,« je pomencal France. Ni samo velik zaljubljenec v hribe, ampak mi je bil blizu tudi zato, ker je tako rekoč iz naših krajev, s Hudega pri Radomljah. Prehobil pa je približno enako trnovo pot kot Aljaž.

»Jakob Aljaž je tako velik Slovenec, da bi bilo treba njegovo delo precej bolj natančno popisati,« sem mu rekel po snemanju. **Lipovčevi** iz Radovne, to so tisti prijazni ljudje, ki so že več desetletij s konji oskrbovali triglavske koč, so mi povedali toliko podrobnosti o porušeni kapelici in o Triglavu, da me je tema s svojo čarobno močjo vse bolj vlekla vase.

»Ježešmarička, kaj sploh čakaš! Jaz nimam časa, jaz je že ne morem napisati, zato jo napiši ti!« je še dodal Urbanija. Res so župniki po farah najbolj zaposleni ljudje na svetu: kot pastirji, direktorji, gradbeni inženirji, organizatorji in še navadni smrtniki v eni osebi. Še sreča, da se ne ženijo, drugače bi jim vsi zakoni propadli.

Navlekel sem si skupaj vso literaturo, ki mi je bila dostopna o Aljažu. Veliko mi jo je dal Urbanija, veliko sem jo dobil v Planinskih vestnikih, saj je bil Aljaž sam nadvse klepetav, nekaj pa je o njem napisal tudi prvi planinski pisatelj **Janko Mlakar**. Njegovi zapiski so mi bili najbolj všeč tudi zaradi humornosti.

»Tako bom napisal o Aljažu knjigo kar sam!« sem si rekel in jo začel pisati, pisati... Z veliko lahkoto. Aljaž mi je po svoji trmi nadvse blizu, podatkov pa je bilo o njem toliko, da sem komajda spravil vse v red. Na Dovjem, v Mojstrani in v Radovni sem srečal veliko ljudi, ki so mi še pripovedovali o njem, saj je umrl šele leta 1927. To pa ni bil tako oddaljen čas. Ker sem imel nekaj izkušenj glede zgodovinskih romanov že z **Gla-varjem** in **Ravbarjem**, je knjiga stekla z lahkoto. Naslov: Triglavski kralj.

»Hm, kralj, kralj...« je hodil **dr. Janez Gril** nekaj časa sem ter tja, ko sem mu prinesel podlistek o Aljažu. Razumljivo je bilo, da je bil kralj lahko le pravi kralj ali pa

Kristus kralj. Odgovoril sem mu s **Sardenkovimi** verzi z Aljaževega nagrobnika:

*»Vsako jutro v zarji novi
naši zažare vrhovi,
čaka jo, kdaj prideš spet,
ki si bil jim varuh svet,
naš triglavski kralj Matjaž,
župnik z Dovjega Aljaž.«*

»V redu,« je nato prikimal Gril. »Bo šlo.« Naj povem, da se je Gril tudi pozneje izkazal kot izredno širok in neobremenjen človek.

Že podlistek v Družini je naletel na zelo ugoden sprejem pri bralcih. Ko pa je knjiga izšla, je bila v nekaj mesecih razgrabljena. Malce smo ji pomagali tudi sami, največ pa moj neznan »prijatelj« profesor **Stanko Klinar**. Njega sem se kot informatorja pri nabiranju gradiva namreč ognil in je bil verjetno užaljen.

Knjigo smo predstavili na sedemnajstih mestih, najprej na Šmarni gori, kamor je prihitel tudi reportažni avto Vala 202. Še huje je bilo z najvišjo predstavitevjo. Pripravil sem jo s svojimi prijatelji na Kredarici. Upravnik **Rekar** je bil navdušen. Prodali smo vse knjige, ki smo jih v nahrbtnikih prinesli tja gor. Čez sto.

Slovenska zavist ni mirovala. Knjiga je vzbudila preveliko pozornost, da bi šla lahko preprosto mimo. Najprej se je oglašil v Književnih listih Stanko Klinar in knjigo raztrgal. Imela je tri tiskovne napake, po Klinarjevo pa je bila zasnovana povsem napačno. Po izidu kritike sem čakal, kdo me bo poklical.

»Zdaj boš videl, koliko prijateljev imaš,« mi je rekla najdražja.

Poklical me je le **dr. Vulikič** iz Domžal, Črnogorec. Dejal je, da Klinar nima pojma o literaturi in da to ni planinski priročnik.

Vrnila se mi je samozavest, ki je nastala že ob predstavitvah. Kupovali so po dve, tri knjige in jih pošiljali v Kanado, Argentino, Avstralijo kot trajnejše delo. Klinarja sem napadel trikrat močneje kot on mene. Potem se je spet oglašil – nenavadno cinično. Zatem mu je odgovoril Gril. Urbanija je bil ves čas nekje na sredini.

»Sta se pa hudo sprla s Klinarjem,« so zmajevali kolegi z glavami, češ, tako se ne dela.

»Ja, sva, prav na vrhu Triglava!« sem odgovarjal trmasto.

»Veste, ne bi mu smeli tako zameriti. Klinar je želel tudi sam napisati knjigo o Aljažu. To je pravzaprav njegov rajon,« mi je na neki predstavitvi rekel eden od njegovih znancev, potem pa priznal, da je isto nameraval napisati sam, pa si ni upal, zaradi Klinarja.

Razlika med vsemi tistimi, ki so nameravali in med menoj je bila ta, da sem sam knjigo pač napisal, kakršnakoli je že bila.

»Nisi na pravi strani,« me je obvestil znanec. »Baje dajejo tristo mark tistemu, ki se izpostavi, da raztrga nasprotnika.«

Politika me ni zanimala. Knjiga pa zelo. Klinarju pa sem še danes iz srca hvaležen, da mi je naredil toliko rek-lame. Hvala, neznani prijatelj!

Lepota gora

VERONIKA VILTUŽNIK

*Ko v jutranjem soncu žarite spomladi,
v svet gorski z lepoto zvabite me,
z ledom in snegom pokrite vrhove,
zavite v meglice – skrijete me.*

*V naročju skal strmih s klini obite,
kot plezalko v objem stisnete me,
vse čare pa svoje mi prepustite,
ko cilj svoj najdem, kar želja mi je.*